A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2019. szeptember 24.*

„Növényfajták – Megsemmisítési eljárás – Cripps Pink almafajta – A 2100/94/EK rendelet 10. és 116. cikke – Újdonság – Eltérő türelmi idő – A fajta hasznosításának fogalma – Kereskedelmi értékelés – A 874/2009/EK rendelet 76. cikke – A fellebbezési tanács elé késedelmesen terjesztett bizonyítékok – Első alkalommal a Törvényszék előtt előterjesztett bizonyítékok”

A T-112/18. sz. ügyben,

a **Pink Lady America LLC** (székhelye: Yakima, Washington [Egyesült Államok], képviselik kezdetben: R. Manno és S. Travaglio, később: R. Manno ügyvédek)

felperesnek

a **Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO)** (képviselik: M. Ekvad, F. Mattina és M. Garcia Monco-Fuente, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél a CPVO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban:

a **Western Australian Agriculture Authority (WAAA)** (székhelye: South Perth [Ausztrália], képviselik: T. Bouvet és L. Romestant ügyvédek),

a CPVO fellebbezési tanácsának a WAAA és a Pink Lady America közötti megsemmisítési eljárással kapcsolatban 2017. szeptember 14-én hozott határozata (A 007/2016. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök, I. S. Forrester (előadó) és E. Perillo bírák,

hivatalvezető: I. Dragan tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2018. február 23-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a CPVO-nak a Törvényszék Hivatalához 2018. május 24-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2018. május 28-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a 2019. május 14-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

## Ítéletet

### A jogvita előzményei

1 1995. augusztus 29-én a Western Australian Agriculture Authority (WAAA) (nyugat-ausztráliai mezőgazdasági hatóság) jogelődje, a Department of Agriculture and Food Western Australia (nyugat-ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal) közösségi növényfajta-oltalomra irányuló kérelmet nyújtott be a Közösségi Növényfajta-hivatalhoz (CPVO) a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 227., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 16. kötet, 390. o.; a továbbiakban: alaprendelet) alapján. A növényfajta, amelyre vonatkozóan az oltalmat kérték, a Cripps Pink fajta, a *Malus Domestica Borkh* fajhoz tartozó almafajta. A szóban forgó fajtát a nyugat-ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal „Növényipari ágazatok” nevű részlegének egyik kutatója, John Cripps (a továbbiakban: nemesítő) fejlesztette ki a Golden Delicious és a Lady Williams fajták keresztezésével.

2 A közösségi növényfajta-oltalomra irányuló kérelem nyomtatványán feltüntették, hogy a Cripps Pink almafáknak az Európai Unión belüli első forgalomba hozatalára 1994-ben került sor Franciaországban, az Unión kívüli, pontosabban ausztráliai első forgalomba hozatalra pedig 1988-ban.

3 A CPVO 1996. március 12-én tájékoztatta a nyugat-ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal képviselőjét, hogy a Cripps Pink fajta nem felel meg az újdonságra vonatkozó, az alaprendelet 10. cikk értelmében vett feltételnek.

4 1996 júliusában a nyugat-ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal kifejtette, hogy az „első ausztráliai kísérleti ültetések” időpontjának az 1988-as évet kellett volna tekinteni. A nyugat-ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal tehát közölte, hogy az alaprendelet 10. cikke szerint a releváns időpont 1992 júliusa, amikor a Cripps Pink almafákat az Egyesült Királyságban a Pink Lady kereskedelmi megnevezéssel forgalomba hozták.

5 A CPVO 1997. január 15-én a Cripps Pink számára megadta a 1640. sz. közösségi növényfajta-oltalmat.

6 2014. június 26-án a felperes, a Pink Lady America LLC (a továbbiakban: felperes vagy PLA) a Cripps Pink közösségi növényfajta-oltalmának a megsemmisítését kérelmezte az alaprendelet 20. cikke alapján, arra hivatkozva, hogy a szóban forgó közösségi növényfajta-oltalom nem felel meg az újdonság feltételének, amelyet ugyanezen rendelet 10. cikke ír elő. A CPVO 2016. szeptember 19-én az NN 17. sz. határozattal elutasította a felperes megsemmisítés iránti keresetét.

7 A felperes 2016. november 18-án fellebbezést nyújtott be a CPVO fellebbezési tanácsához a tényeknek és a bizonyítékoknak a CPVO általi téves értékelésére hivatkozva, és ily módon azt kérelmezve, hogy a fellebbezési tanács helyesbítse az 2016. szeptember 19-i NN 17. sz. határozatot, és állapítsa meg a szóban forgó közösségi növényfajta-oltalom semmisségét, mivel az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében nem áll fenn az újdonság. Másodlagosan a felperes azt kérte, hogy a közösségi növényfajta-oltalmat semmisítsék meg amiatt, hogy az alaprendelet 10. cikke (1) bekezdésének a 116. cikkével összefüggésben értelmezett b) pontja értelmében nem áll fenn az újdonság.

8 A fellebbezési tanács a 2017. szeptember 14-i A 007/2016. sz. határozatában (a továbbiakban: megtámadott határozat) megalapozatlanság miatt elutasította a felperes fellebbezését, többek között megállapítva, hogy a felperes nem terjesztett elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a Cripps Pink fajtát a hasznosítása céljából 1989. augusztus 29. előtt a nemesítő vagy az általa adott hozzájárulás mellett más személy az Unión kívül értékesítette vagy harmadik személyre átruházta.

9 A fellebbezési tanács lényegében megállapította, hogy először is az alaprendelet 10. cikke (1) bekezdése b) pontjának rendelkezéseit kell alkalmazni az Unió területén kívüli eladásokkal vagy átruházásokkal kapcsolatos türelmi idő meghatározására (a megtámadott határozat IIB. 3. pontja), és másodszor különböző bizonyítékok azt támasztják alá, hogy a kereskedelmi érték meghatározására vonatkozóan történtek kísérletek, de ezek az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése tekintetében nem minősülnek a vitatott fajta e rendelkezés értelmében vett hasznosításának (a megtámadott határozat IIB. 8–10. pontja), és végül harmadszor az Olea Nurseries kertészetnek vannak olyan számlái, amelyek tanúsítják, hogy a Cripps Pink fajtát az 1985-ben értékesítette, de semmilyen információ nem utal arra, hogy ezen értékesítésre a nemesítő hozzájárulásával került sor, a bizonyítékok éppen ellenkezőleg azt bizonyítják, hogy a szóban forgó fajtát kizárólag kísérleti célból bocsátották rendelkezésre (a megtámadott határozat IIB. 10–12. pontja).

## A felek kérelmei

10 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az alaprendelet 10. és. 20. cikke alapján újdonság hiánya miatt semmisítse meg a Cripps Pink fajtára vonatkozó 1640. sz. közösségi növényfajta-oltalmat;

– a CPVO-t és a beavatkozó felet kötelezze a költségek viselésére.

11 A CPVO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a CPVO költségeinek viselésére.

12 A beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

## A jogkérdésről

### A. A Cripps Pink fajtára vonatkozó 1640. sz. közösségi növényfajta-oltalom semmissé nyilvánítása iránti kérelem elfogadhatóságáról

13 A felperes a második kereseti kérelmével azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a Cripps Pink fajtára vonatkozó 1640. sz. közösségi növényfajta-oltalmat.

14 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszékhez benyújtott kereset az alaprendelet 73. cikke értelmében a CPVO fellebbezési tanácsa által hozott határozatok jogszerűségi felülvizsgálatára irányul. Ebből következik, hogy a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy felülvizsgálja a CPVO-nál alacsonyabb szintű szervek által elfogadott határozatok jogszerűségét, így arra sem, hogy azokat megsemmisítse vagy megváltoztassa.

15 Következésképpen a második, a Cripps Pink fajtára vonatkozó 1640. sz. közösségi növényfajta-oltalom megsemmisítése iránt előterjesztett kereseti kérelmet elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

## B. Az ügy érdeméről

16 A felperes a megtámadott határozat megsemmisítése iránt előterjesztett első kereseti kérelem alátámasztása érdekében két jogalapra hivatkozik. A felperes az első jogalapja keretében azzal érvel, hogy a fellebbezési tanács megsértette az alaprendelet 10. és 20. cikkének együttes rendelkezéseit, valamint az említett rendelet 116. cikkét, amikor lényegében azt állapította meg, hogy a Cripps Pink fajta a rá vonatkozó közösségi növényfajta-oltalom megadásakor megfelelt az újdonság feltételének. A felperes a második jogalapja keretében azzal érvel, hogy a fellebbezési tanács megsértette az alaprendelet 76. cikkét, a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás általános elveit, valamint a CPOV előtti eljárások tekintetében az alaprendelet alkalmazására vonatkozó végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 2009. szeptember 17-i 874/2009/EK bizottsági rendelet (HL 2009. L 251., 3. o.) 50. cikkének (3) bekezdését, mivel elfogadhatatlannak nyilvánította a felperes által a közigazgatási eljárás során késedelmesen benyújtott bizonyítékokat. Ezenkívül a felperes azt kéri a Törvényszéktől, hogy fogadja el azokat a bizonyítékokat, amelyeket a közigazgatási eljárás során nem terjesztettek elő.

### *1. Az első jogalapról*

17 A felperes az első jogalapjának alátámasztása érdekében először is azzal érvel, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta az alaprendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontját. Másodszor úgy véli, hogy a fellebbezési tanács tévesen vette alapul az új növényfajták oltalmára 1961. december 2-án létesült és 1991. március 19-én felülvizsgált Nemzetközi Egyezményt (a továbbiakban: UPOV-egyezmény) e cikk rendelkezéseinek alkalmazása során. Harmadszor a felperes vitatja az újdonságnak az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében vett feltételeire vonatkozóan a fellebbezési tanács által alkalmazott értékelést.

#### *a) Az alaprendelet 10. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásáról*

18 A felperes érvelése szerint a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta az alaprendelet 116. cikkében előírt, az Unión belüli kereskedelmi tevékenységekre vonatkozó hat hónapos, eltérő türelmi időt oly módon, hogy előzetesen nem vette figyelembe az alaprendelet 10. cikke (2) bekezdésének rendelkezéseit; az alaprendelet 116. cikkében előírt eltérés az alaprendelet 10. cikkének (2) bekezdése értelmében csak abban az esetben alkalmazható, ha „a nemesítő fenntartja magának ezen és egyéb fajtaösszetevők átengedésének kizárólagos jogát, és további átengedés nem történik”, amit ezenkívül ezen utóbbinak kell bizonyítania.

19 A CPVO a beavatkozó fél támogatása mellett vitatja ezt az érvelést.

20 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 6. cikke azt írja elő, hogy közösségi növényfajta-oltalomban azok a fajták részesülhetnek, amelyek megkülönböztethetőek, egyneműek, állandóak és újak. E rendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében, amely az újdonság kritériumát szabályozza, a fajta nemesítője olyan türelmi időben részesül, amelynek során értékesítéseket és

átruházásokat hajthat végre, anélkül azonban, hogy azok érintenék a fajta újdonságát. Ezen türelmi idő tartama eltér attól függően, hogy az átruházási ügyletekre az Unión belül vagy az Unión kívül kerül-e sor.

21 Az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése tehát a következőket írja elő:

„(1) A fajta akkor tekinthető újnak, ha az 51. cikknek megfelelően meghatározott bejelentési napon a fajtaösszetevőket vagy a fajta betakarított terményét a 11. cikk értelmében a nemesítő, vagy az ő hozzájárulásával bárki más – a fajta hasznosításának céljából – nem adta el más személynek vagy azzal más módon nem rendelkezett:

a) a fent említett időpontot megelőző egy évnél korábban a Közösség területén belül;

b) a fent említett időpontot megelőzően négy évnél, fa vagy szőlő esetében hat évnél korábban a Közösség területén kívül.”

22 Az alaprendelet 116. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A 10. cikk (1) bekezdésének a) pontja ellenére, és a 10. cikk (2) és (3) bekezdése rendelkezéseinek sérelme nélkül, a növényfajtát abban az esetben is újnak kell tekinteni, ha a fajtaösszetevőket vagy a fajta betakarított terményét a nemesítő vagy az ő hozzájárulásával bárki más – a fajta hasznosításának céljából – a Közösség területén belül nem adta el más személynek vagy azzal más módon nem rendelkezett négy évvel, fák vagy szőlő esetében pedig hat évvel e rendelet hatálybalépését megelőzően, amennyiben a bejelentés ettől az időponttól számítva egy éven belül történt.”

23 Az alaprendelet 118. cikke értelmében:

„(1) Ez a rendelet az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetése napján lép hatályba.

(2) Az 1., 2., 3., 5–29. és 49–106. cikk rendelkezéseit 1995. április 27-től kell alkalmazni.”

24 Az alaprendelet 10. és 116. cikkének együttes alkalmazása céljából figyelembe veendő időpont tehát 1994. szeptember 1-je, az alaprendelet Hivatalos Lapban való kihirdetésének időpontja.

25 Az alaprendelet 116. cikkének hatása az, hogy az említett rendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt türelmi időt az oltalom iránti kérelmet megelőző egy év helyett az alaprendelet hatálybalépése előtti négyéves, vagy fák esetében akár hatéves időszakban állapítja meg. A jelen ügyben figyelembe veendő időpont következésképpen 1988. szeptember 1-je az Unió területén történő értékesítés és átruházás tekintetében.

26 Ami az Unió területén kívüli értékesítésekre és átruházásokra vonatkozó, az alaprendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott türelmi időt illeti, meg kell állapítani, hogy e rendelkezést nem érinti az említett rendelet 116. cikk.

27 A jelen ügyben az ügy iratai azt támasztják alá, hogy a közösségi növényfajta-oltalom iránti kérelmet a beavatkozó fél jogelődje 1995. augusztus 29-én nyújtotta be.

28 Következésképpen azt az alaprendelet hatálybalépését követő egy éven belül nyújtották be.

29 A fellebbezési tanács így jogosan állapította meg a megtámadott határozat IIB. 2. és 3. pontjában, hogy a jelen ügyben kétféle türelmi idő alkalmazható, nevezetesen, először is az alaprendelet hatálybalépését megelőző hatéves időszak az Unió területén belüli értékesítések és átruházások vonatkozásában, valamint másodszor a kérelem előterjesztését megelőző hatéves időszak az említett területen kívüli értékesítéseket és átruházásokat illetően.

30 Márpedig a fellebbezési tanács a megtámadott határozat IIB. 4. pontjában megállapította, hogy semmilyen bizonyítékot nem nyújtottak be annak bizonyítására, hogy a nemesítő vagy a hozzájárulásával más személy az Unión belül több mint hat évvel az alaprendelet hatálybalépése előtt értékesítéseket vagy átruházásokat hajtott végre. Az iratokból ugyanis kitűnik, hogy a Cripps Pink fajtájának az Unión belüli első forgalomba hozatalára 1992-ben került sor az Egyesült Királyságban.

31 A fellebbezési tanács tehát nem követett el hibát, amikor – amint az a megtámadott határozat IIB.4. pontjából kitűnik – annak vizsgálatára szorítkozott, hogy a felperes által előterjesztett bizonyítékok az alaprendelet 10. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján milyen hatással vannak arra a kérdésre, hogy a nemesítő vagy a hozzájárulásával más személy az említett rendelet 11. cikke értelmében a fajta hasznosításának céljából az Unió területén kívül értékesítette-e vagy átruházta-e más módon harmadik személy részére a fajtaösszetevőket vagy a fajta betakarított terményét az 1989. augusztus 29-i időpontot megelőzően.

32 Ezt a következtetést nem vonja kétségbe a felperes azon érvelése, amely szerint a fellebbezési tanács csak annak előzetes vizsgálatát követően alkalmazhatta volna a türelmi időt, hogy a nemesítő az alaprendelet 10. cikkének (2) bekezdése értelmében fenntartotta-e magának az átruházás kizárólagos jogát.

33 Emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 10. cikkének (2) bekezdése szerint:

„(2) A fajtaösszetevők hivatalos szerv részére törvényes célra, illetőleg mások részére szerződéses vagy egyéb jogviszony alapján kizárólag előállításra, újbóli előállításra, többszörözésre, szaporítás céljára történő előkészítésre vagy raktáron tartásra való átengedése nem minősül a (1) bekezdésben foglalt mások részére történő átengedésnek, amennyiben a nemesítő fenntartja magának ezen és egyéb fajtaösszetevők átengedésének kizárólagos jogát, és további átengedés nem történik. Azonban a fajtaösszetevők a fenti (1) bekezdésben megjelölt átengedésének minősül, ha ezen összetevőket valamely hibrid fajta előállításához ismételten felhasználják, valamint ha a hibrid fajta fajtaösszetevőit vagy betakarított terményét engedik át.

Ehhez hasonlóan, a fajtaösszetevőknek egy, a Szerződés 58. cikke második bekezdése szerinti társaság vagy cég részéről valamely más ilyen társaság vagy cég részére történő átengedése nem tekinthető más részére történő átengedésnek, ha egyikük teljes egészében a másikhoz tartozik, vagy ha mindketten teljes egészében valamely harmadik ilyen társasághoz vagy céghez tartoznak, amennyiben további átengedés nem történik. Ez a rendelkezés a szövetkezetekre nem alkalmazandó.”

34 Következésképpen e rendelkezésnek az a célja, hogy pontosítsa azokat a körülményeket, amelyek mellett bizonyos jogi helyzetek a fajta hasznosítása céljából történő átruházásnak az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében vett fogalmába tartoznak, vagy abból kizártak. Ellentétben azzal az állásponttal, amelyet úgy tűnik, hogy a felperes kifejt, nem olyan kumulatív feltételekről van szó tehát, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy egy átruházás ne minősülhessen az újdonságot megszüntetőnek.

35 Mivel a jelen ügyben az alaprendelet 10. cikkének (2) bekezdésében említett egyik helyzet sem áll fenn, és a felperes nem terjesztett elő semmilyen érvet ennek bizonyítása céljából, jogosnak tekinthető, hogy a fellebbezési tanács nem alkalmazta e rendelkezést. Így a fentiekből az következik, hogy a felperes azon érvelését, amely szerint a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta az alaprendelet 10. cikke (1) bekezdésének a) pontját, el kell utasítani.

***b) Az alaprendelet 10. cikkének az 1991. március 19-én felülvizsgált UPOV-egyezményre tekintettel való értelmezéséről***

36 A felperes azt kifogásolja a fellebbezési tanáccsal szemben, hogy az az alaprendelet 10. cikkét az 1991. március 19-én felülvizsgált UPOV-egyezmény 6. cikke alapján értelmezte. Márpedig a felperes álláspontja szerint mivel a Cripps Pink almafák értékesítésére az alaprendeletnek és az UPOV-egyezmény említett változatának a hatálybalépését megelőzően került sor, a fellebbezési tanácsnak az 1978. október 23-án felülvizsgált UPOV-egyezményre kellett volna hivatkoznia, amely nem említi a fajta hasznosításának célját.

37 A CPVO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

38 Először is meg kell állapítani, hogy a felperes érvelése azon állításban összegezhető, hogy az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdésében szereplő „a fajta hasznosításának céljából" kifejezést figyelmen kívül kell hagyni e rendelkezés alkalmazása során.

39 Ennek az érvelésnek nem lehet helyt adni, mivel mind a fellebbezési tanács, mind a Törvényszék köteles arra, hogy az alaprendelet rendelkezéseit teljes mértékben és teljeskörűen alkalmazza.

40 Másodszor emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet huszonkilencedik preambulumbekezdése szerint „e rendelet figyelembe veszi a fennálló olyan nemzetközi egyezményeket, mint például az »új növényfajták oltalmáról szóló nemzetközi egyezmény« (UPOV-egyezmény)", amely a jelen esetben az 1991. március 19 – én felülvizsgált UPOV-egyezmény, és ha a fellebbezési tanács erre hivatkozott volna, meg kell állapítani, hogy következésképpen helyesen járt el volna.

41 Rá kell azonban mutatni arra, hogy a megtámadott határozat nem tartalmaz hivatkozást az UPOV-egyezmény semelyik változatára. Ellenkezőleg, a megtámadott határozatnak „Az ügy érdeméről" című IIB. pontjából egyértelműen kitűnik, hogy a fellebbezési tanács a Cripps Pink fajta újdonságára vonatkozó feltétel értékelését kizárólag az alaprendelet 10. cikkére alapította.

42 Következésképpen a felperes érvelése a megtámadott határozat téves értelmezésén alapul, ezért azt el kell utasítani.

***c) A fellebbezési tanácsnak az újdonság feltételére vonatkozó értékeléséről***

*1) A semmissé nyilvánítás iránti eljárás keretében fennálló bizonyítási teherrel kapcsolatos előzetes megfontolások*

43 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 6. cikke azt írja elő, hogy közösségi növényfajta-oltalomban azok a fajták részesülhetnek, amelyek megkülönböztethetőek, egyneműek, állandóak és újak.

44 Az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése meghatározza azokat a feltételeket, amelyek mellett valamely fajtát újnak kell tekinteni.

45 A Bíróság pontosította, hogy az alaprendelet 6. cikkében előírt – többek között az újdonsághoz kapcsolódó – feltételek a közösségi oltalom megadásának elengedhetetlen feltételeit képezik. Következésképpen e feltételek hiányában a megadott oltalom jogellenes, és annak semmissé nyilvánítása közérdeket szolgál (lásd ebben az értelemben: 2015. május 21-i Schräder kontra CPVO, C-546/12 P, EU:C:2015:332, 52. pont).

46 Emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 20. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a CPVO a közösségi növényfajta-oltalmat semmisnek nyilvánítja, amennyiben megállapításra kerül, hogy az említett rendelet 7. vagy a 10. cikkében megállapított feltételek a közösségi növényfajta-oltalom megadása időpontjában nem teljesültek.

47 Ezenfelül a 874/2009 rendelet 53a. cikkének (2) bekezdése értelmében a CPVO-nak az alaprendelet 20. cikkében említett semmissé nyilvánítási, vagy a 21. cikkében említett törlési eljárásra irányuló kérelméhez mellékelni kell a közösségi oltalmi jog érvényességét illetően komoly kétségeket felvető bizonyítékokat és tényeket.

48 Ezen összefüggésben a közösségi növényfajta-oltalom semmissé nyilvánítását kérő harmadik félnek olyan érdemi bizonyítékokat és ténybeli elemeket kell szolgáltatnia, amelyek alkalmasak komoly kételyek megalapozására az említett rendelet 54. és 55. cikkében előírt vizsgálat elvégzését követően megadott növényfajta-oltalom odaítélésének jogszerűsége vonatkozásában (2015. május 21-i Schräder kontra CPVO ítélet, C-546/12 P, EU:C:2015:332, 57. pont; 2017. november 23-i Aurora kontra CPVO – SESVanderhave (M 02205) ítélet, T-140/15, EU:T:2017:830, 58. pont).

49 A felperesnek tehát a megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztása céljából olyan érdemi bizonyítékokat vagy ténybeli információkat kell szolgáltatnia, amelyek komoly kételyeket ébreszthetnek a CPVO-ban az adott ügyben odaítélt növényfajta-oltalom jogszerűségét illetően.

50 Bár felvethető a kérdés, hogy a jelen ügyben a felperes által a megsemmisítés iránti kérelmének alátámasztása céljából előterjesztett bizonyítékok alkalmasak voltak-e a beavatkozó fél számára biztosított oltalom jogszerűségével kapcsolatos komoly kételyek megalapozására, meg kell állapítani, hogy a CPVO elismerte, hogy olyan komoly kételyek állnak fenn, amelyek igazolhatják a Cripps Pink fajtának a megsemmisítési eljárás keretében történő újbóli megvizsgálását, és megindította a kontradiktórius eljárást. A megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságának ilyen értékelése egyébiránt nem befolyásolja a CPVO vagy a fellebbezési tanács azon lehetőségét, hogy a kérelmet ezt követően érdemben elutasítsa.

51 Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 76. cikke szerint a CPVO az előtte folyó eljárásokban a tényállást hivatalból csak olyan mértékig vizsgálja, amennyire az az 54. és 55. cikk rendelkezései szerint vizsgálandó.

52 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az alaprendelet 76. cikke a fellebbezési tanács előtti megsemmisítési eljárásokra is alkalmazandó (2015. május 21-i Schräder kontra CPVO ítélet, C-546/12 P, EU:C:2015:332, 46. pont).

53 A CPVO széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a növényfajta-oltalomnak az alaprendelet 20. cikk értelmében vett megsemmisítése tekintetében, amelyet a megsemmisítés kérelmezője által elé terjesztett bizonyítékok alapján gyakorol, és amint arra a Törvényszék a fenti 46. pontban emlékeztetett, a közösségi növényfajta-oltalmat semmissé kell nyilvánítania, ha megállapításra kerül, hogy az alaprendelet 7. vagy 10. cikkében előírt feltételek az érintett közösségi növényfajta-oltalom közösségi oltalmának megadásakor nem teljesültek.

54 E jogkör gyakorlása azonban bírósági felülvizsgálat tárgyát képezi. Meg kell ugyanis állapítani, hogy az alaprendelet 73. cikke előírja, hogy a Törvényszéknek kell értékelnie a CPVO fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségét, aminek során felülvizsgálja az uniós jognak az említett tanácsok általi alkalmazását többek között az eléjük terjesztett tényállási elemekre tekintettel. Így a Törvényszék teljeskörűen felülvizsgálhatja a CPVO fellebbezési tanácsai határozatainak jogszerűségét, szükség esetén ellenőrizve azt, hogy e tanácsok a jogvita tényállását jogilag helyesen minősítették-e, vagy hogy téves-e az említett tanácsok elé terjesztett tényállás értékelése (lásd: 2012. december 19-i Brookfield New Zealand és Elaris kontra OCPV és Schniga ítélet, C-534/10 P, EU:C:2012:813, 39. és 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Kétségtelen, hogy az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy amennyiben a fellebbezési tanács megállapításai és ténybeli értékelései a botanika vagy a genetika területét érintő bonyolult értékelések eredménye, amelyek szakértelmet vagy különleges tudományos vagy műszaki ismereteket igényelnek, a Törvényszék felülvizsgálata a nyilvánvaló hibára korlátozódhat (2010. április 15-i Schräder kontra CPVO ítélet, C-38/09 P, EU:C:2010:196, 77. pont; 2008. november 19-i Schräder kontra CPVO [SUMCOL 01] ítélet, T-187/06, EU:T:2008:511, 59–63. pont). A jelen ügyben nem ez a helyzet.

56 Mivel ugyanis a jelen ügyben vitatott újdonság kérdésének vizsgálata nem igényel szakértelmet vagy különös műszaki ismereteket, a fenti 55. pontban említett ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a Törvényszék teljes vagy mindenre kiterjedő jogszerűségi felülvizsgálatot végez (2010. április 15-i Schräder kontra CPVO ítélet, C-38/09 P, EU:C:2010:196, 77. pont; 2008. november 19-i SUMCOL 01 ítélet, T-187/06, EU:T:2008:511, 65. pont).

*2) Az újdonság feltételének az Unión kívüli értékesítések vagy átruházások tekintetében való értékeléséről*

57 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a Cripps Pink fajtára vonatkozó közösségi növényfajta-oltalom megsemmisítését kérelmező felperes feladata volt az, hogy olyan bizonyítékokat terjesszen elő, amelyek alapján a fellebbezési tanács megállapíthatja, hogy az említett oltalom megadásakor az újdonság feltétele nem teljesült.

58 Ezenkívül, amint az a fenti 34. pontban már kifejtésre került, mivel az alaprendelet 10. cikke (2) bekezdésének funkciója csupán azon feltételek pontosítása, amelyek mellett bizonyos típusú átruházások nem minősülnek „más személy” részére történő átruházásnak, a felperes nem hivatkozhat arra, hogy az e rendelkezésben foglalt feltételeknek minden esetben teljesülniük kell ahhoz, hogy valamely értékesítés vagy az átruházás ne szüntesse meg az újdonságot. Ahhoz ugyanis, hogy az Unión kívül történő, a türelmi időt megelőző valamely értékesítés vagy átruházás nem szüntesse meg az újdonságot, az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése szerint elegendő, ha a nemesítő vagy a hozzájárulásával valamely más személy nem a „fajta hasznosítása” céljából hajtja végre az értékesítést vagy átruházást, ami az ugyanezen rendelet 10. cikkének (2) bekezdésében előírtaktól elkülönülő feltétel.

59 Így a jelen ügyben meg kell vizsgálni, hogy a felek által szolgáltatott bizonyítékok fényében a fellebbezési tanács helyesen jutott-e arra a következtetésre, hogy az értékesítéseket vagy átruházásokat a nemesítő vagy a hozzájárulása mellett más személy nem a szóban forgó fajta kereskedelmi hasznosítása céljából hajtotta végre 1989. augusztus 29. előtt.

60 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács tévesen értékelte az elé terjesztett bizonyítékokat.

61 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a nemesítő 2015. augusztus 6-i kötelező formájú nyilatkozatából kitűnik, hogy 1984-ben egy almafaj-kiválasztási program keretében további kísérletekre a Pink Lady és a Sundowner fajtákat választotta ki. Ezt az állítást megerősíti egy az adott időszakból származó dokumentum is, nevezetesen az „Apple breeding program” [almanemesítési program] című feljegyzés, amelyet a nemesítő 1984. szeptember 3-án nyújtott be a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal „Botanikai kutatás” nevű részlegének. Ebben a feljegyzésben a nemesítő az említett tárgykörben jóváhagyást kért arra vonatkozóan, hogy a Pink Ladyt és a Sundownert az ágazatban terjesszék „a kereskedelem körülményei között végzett kiterjedt kísérletek és értékelés” céljára.

62 A nemesítő 2015. augusztus 6-i kötelező formájú nyilatkozatából az is kitűnik, hogy az 1984. szeptember 3-i feljegyzésen szereplő kézzel írott jegyzetek tükrözik a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal „Kertészet” nevű részlegének vezetőjével együtt 1985. április 3-án megtartott találkozó eredményét, amely találkozó során megvitatták az említett feljegyzés tartalmát. Konkrétan a

nemesítő kötelező formájú nyilatkozatából az tűnik ki, hogy a „Two varies, Sundowner and Pink Lady to be released” [két fajta, a Sundowner és a Pink Lady terjesztendő] jegyzet azt jelenti, hogy az említett két fajtának az ágazatban „a kereskedelem körülményei között végzett kiterjedt kísérletek és értékelés” céljából való terjesztése iránt a nemesítő által előterjesztett kérelmet jóváhagyták.

63 Ezenkívül az Olea Nurseries és a How Green Nursery kertészetek részére 1985-ben végrehajtott átruházásokat illetően a beavatkozó fél a közigazgatási eljárás során benyújtott két olyan levelet, amelyeket a nemesítő 1985. május 31-én küldött az Olea Nurseries és a How Green Nursery kertészetnek. E levelekben a nemesítő tájékoztatta az említett kertészeteket, hogy a Sundowner és Pink Lady fajtákból néhány beoltott fa rendelkezésre áll a téli időszakban, és a kertészetek érdekeltek lehetnek azok beszerzésében „abból a célból, hogy azokat felhasználhassák oltáshoz, és termeszthessenek olyan fákat, amelyeket eladhatnak a gyümölcstermelőknek a későbbiekben, ha a nyugat-ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal esetlegesen e fajták kereskedelmi ültetvényekben való termesztését ajánlaná”. Ezenfelül a nemesítő az 2015. augusztus 6-i kötelező formájú nyilatkozatában kifejtette, hogy 1985 augusztusában „kísérleti és értékelési célokra 12 Vripps Pink és 12 Cripps Red fajtájú almafát” adott át a Nurseries és a How Green Nursery kertészetnek, valamint nyolc fatermesztőnek, amellyel az volt a cél, hogy értékeljék a fajták teljesítményét „a kutatóállomáson kívüli környezetben”.

64 Végül a nemesítőnek a 2015. augusztus 6-i kötelező formájú nyilatkozatából és a nyugat-ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatalnak az „Apple varieties for Western Australia orchards” („Almafajták a nyugat-ausztráliai gyümölcsösök számára) című közleményéből kitűnik, hogy a nyugat-ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal csupán 1990-ben ajánlotta a gyümölcsfa-termesztőknek a Cripps Pink fajta termesztését.

65 Így – amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban megállapítja – a kertészeteknek küldött levelek tartalma külön vizsgálva bizonyosan nem teszi lehetővé annak a következtetésnek a levonását, hogy a szóban forgó fajtát kizárólag kísérleti célokból terjesztették. A fentiekben ismertetett bizonyítékok ugyanakkor összességükben megerősítik, hogy az 1985-ben végrehajtott átruházások „kísérleti és értékelési célokra” szolgáltak.

66 Ezenfelül a felperes érvelésével ellentétben az, hogy a bizonyítékok kereskedelmi kísérletekre, nem pedig botanikai kísérletekre utalnak, nem releváns. E tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése kifejezetten a „fajta hasznosítását” említi.

67 A Törvényszék már megállapította, hogy a fajta kísérleti célú átruházása, amely nem jár harmadik személyek részére a fajta hasznosítása céljából való értékesítéssel vagy átadással, nem szünteti meg az alaprendelet 10. cikke értelmében vett újdonságot (2019. április 11-i Kiku kontra CPVO – Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie [Pinova], T-765/17, nem tették közzé, fellebbezés alatt, EU:T:2019:244, 74. pont).

68 Meg kell állapítani, hogy ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a fajta „hasznosításának” az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése értelmében vett fogalma haszonszerzési célból történő hasznosításra vonatkozik, amint azt ezenfelül az alaprendeletnek a szerződéses hasznosítási jogokra vonatkozó rendelkezései is tanúsítják, és e fogalomból ki vannak zárva az olyan kereskedelmi kísérletek, amelyeknek az a céljuk, hogy a fajtákat kereskedelmi körülmények között, különböző típusú talajokon és különböző mezőgazdasági rendszerekben értékeljék annak meghatározása érdekében, hogy e fajták milyen értéket képviselnek az ügyfelek számára.

69 Következésképpen a fellebbezési tanács nem tévedett, amikor az A 009/2008. sz. ügyben 2008. december 2-án hozott határozatára hivatkozott, amelyben megállapította, hogy az alaprendelet 10. cikke alkalmazásában az a fontos, hogy fennálljon „az értékesítésre irányuló egyértelmű szándék”. Így el kell utasítani a felperes azon érvelését, amely szerint a fellebbezési tanács tévesen hivatkozott e határozatra a felperes által benyújtott bizonyítékok bizonyító ereje hiányának a megállapítása céljából.

70 Meg kell továbbá állapítani, hogy – amint azt a beavatkozó fél a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson kifejtette – a jelen ügyben a „kereskedelmi kísérleteknek” az volt a céljuk, hogy a fajtákat kereskedelmi körülmények között, különböző típusú talajokon és különböző mezőgazdasági rendszerekben értékeljék annak meghatározása érdekében, hogy e fajták milyen értéket képviselnek az ügyfelek számára. A kísérletek ily módon lehetővé tették a szóban forgó fajta jóval reprezentatívabb talajkörülmények mellett fennálló teljesítményének a nyomonkövetését, a teljes termelési ciklus tekintetében való értékelést, és annak biztosítását, hogy a termelők számára a teljesítménnyel kapcsolatban szélesebb körű információt lehessen nyújtani.

71 A beavatkozó fél ezen állításait alátámasztja egyrészt a nemesítő 2015. augusztus 6-i kötelező formájú nyilatkozata, és másrészt a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal mezőgazdasági tanácsosa, Geoffrey Godley által tett, 2015. január 13-i kötelező formájú nyilatkozat. A nemesítő 2015. augusztus 6-i nyilatkozatából ugyanis kitűnik, hogy a Cripps Pink fajtának a kertészetek és a fatermelők számára történő terjesztése azzal a céllal történt, hogy „meg lehessen tudni, hogyan viselkednek a fák a kutatóállomáson kívüli környezetben”. Ezenkívül G. Godley nyilatkozatából kitűnik, hogy elismeri, hogy a tényállás megvalósulása idején részt vett „kereskedelmi értékelési” tevékenységekben, amelyek abban álltak, hogy a gyártóktól olyan információkat szereztek be, amelyek „a hozamra, a betakarításra, a tárolásra, a csomagolásra, a szállításra és a fogyasztóknak az almára vonatkozó reakciójára” vonatkoztak”.

72 Végül meg kell jegyezni, hogy CPVO almaszakértője által a fellebbezési tanács előtti tárgyalás során adott magyarázatokból kitűnik, hogy az almaszelekció keretében a kereskedelmi értékelés bevett gyakorlat. E tekintetben ugyanis a szakértő kifejtette, hogy az almaszelekció két szakaszban történik: az első szakasz során kutatásokat végeznek a fajták tesztelése és szelektálása céljából, a második szakaszban pedig értékelik az alma kereskedelmi felhasználását.

73 E körülmények között a fellebbezési tanács helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a kereskedelmi értékelés nem egyenértékű a kereskedelmi hasznosítással, és hogy ezért a türelmi időt megelőzően kísérlet céljából végrehajtott értékesítések és átruházások nem minősülnek az újdonságot megszüntető körülménynek.

74 Ezt a következtetést nem kérdőjelezik meg a felperes által a semmissé nyilvánítás iránti kérelmének alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok.

75 Először is, ami a felperes által benyújtott, kötelező formájú nyilatkozatokat illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy valamely dokumentum bizonyító erejének értékeléséhez először az abban foglalt információ valósághű jellegének a vizsgálatával kell kezdeni. Figyelembe kell venni tehát többek között a dokumentum eredetét, készítésének körülményeit és címzettjét, valamint azt kell vizsgálni, hogy tartalma alapján értelmesnek és hitelesnek tűnik-e (lásd analógia útján: 2005. június 7-i Lidl Stiftung kontra OHIM – REWE-Zentral (Salvita), T-303/03, EU:T:2005:200, 42. és 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezenfelül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint még ha a nyilatkozatot az alaprendelet 78. cikke (1) bekezdésének g) pontja szerint készítették is, abban az esetben, ha azt a felpereshez kapcsolódó személyek állították ki, annak csak akkor lehet bizonyító erőt tulajdonítani, ha a tartalmát más bizonyítékok is alátámasztják (lásd: 2013. október 21-i SOUTHERN SPLENDOUR végzés, T-367/11, nem tették közzé, EU:T:2013:585, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. július 13-i Boomkwekerij van Rijn-de Bruyn kontra CPVO – Artevos (Oksana) ítélet, T-767/14, nem tették közzé, EU:T:2017:494, 99. pont).

76 A jelen ügyben először is meg kell jegyezni, hogy a felperes által kötelező formájú nyilatkozat tételére felkért személyek olyan tényekről számolnak be, amelyek több mint harminc éve történtek. Másodszor, ebben az időszakban Ausztráliában a növényfajta-oltalomra vonatkozóan nem volt hatályban semmilyen szabályozás, így az ezen kötelező formájú nyilatkozatok megtételére felkért személyeknek nem voltak ismereteik a közösségi növényfajta-oltalmi jogok bejegyzésével kapcsolatos követelmények jogi hátteréről. Harmadszor, a nemesítő 2015. augusztus 6-i nyilatkozatával ellentétben

a felperes által benyújtott kötelező formájú nyilatkozatokat nem támasztják alá az érintett időszakból származó ténybeli bizonyítékok. A fenti 75. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat fényében e megállapításokból tehát az következik, hogy e kötelező formájú nyilatkozatok bizonyító ereje korlátozott.

77 Másodszor, ami az Olea Nurseries kertészet részére 1987-ben végrehajtott értékesítésekre vonatkozóan a felperes által benyújtott számlákat illeti, a fellebbezési tanáccsal egyetértésben elegendő megállapítani, hogy még ha a felperes által a közigazgatási eljárás során benyújtott számlák bizonyítják is, hogy az Olea Nurseries kertészet értékesítette a Cripps Pink fajtát, e számlák nem bizonyítékai annak, hogy a nemesítő hozzájárult az említett fajta „kereskedelmi hasznosításához". Ez annál is inkább igaz, mivel az Olea Nurseries és a How Green Nursery kertészeteknek 1985-ben küldött levelekből egyértelműen kitűnik, hogy a nemesítő a Sundowner és Pink Lady fajtákhoz tartozó fákat arra az esetre kínálta e kertészeteknek, „ha a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal esetlegesen e fajták kereskedelmi ültetvényekben való termesztését ajánlaná", és nem terjesztettek elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy 1990. novemberig ilyen ajánlásra sor került volna.

78 Ráadásul az, hogy a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal a CPVO előtti közigazgatási eljárás során megerősítette, hogy az alkalmazottai 1985 és 1990 között „nagymértékben érintettek voltak a kereskedelmi gyümölcsösök olyan kísérleti ültetvényeiben, amelyekhez a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal biztosított fákat és oltványokat", alátámasztja az ezen időszakban végrehajtott átruházások kísérleti célját. Ez a felperes állításával ellentétben nem bizonyítja, hogy a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatalnak tudomása volt a kertészetek általi értékesítésekről, vagy azokhoz hozzájárult volna.

79 Ezenfelül ezen utóbbi körülmény tekintetében a jelen ügy eltér a fellebbezési tanács által az A 007/2013. sz. ügyben az Oksana körtefajtákat érintően 2013. július 2-án hozott határozat alapjául szolgáló ügytől. Ezen ügyben az információk azt bizonyították, hogy a fajtaösszetevők terjesztése esetében nem került sor jogfenntartásra, és az megfelelt a nemesítő arra irányuló kifejezett szándékának, hogy az anyag korlátok nélkül kerüljön terjesztésre. Következésképpen el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a megtámadott határozat ellentétes a fellebbezési tanács 2013. július 2-i, A 007/2013. sz. ügyben az Oksana fajtáról szóló határozatával.

80 Harmadszor, ami a keresetlevél 44. pontjában szereplő többi bizonyítékot illeti, meg kell állapítani, hogy a jelen ügy alapját képező tényállást követően keletkezett, vagy olyan homályos kijelentéseket tartalmazó dokumentumokról van szó, amelyek alapján nem lehet arra következtetni, hogy a Cripps Pink fajtát a nemesítő, illetve az ő hozzájárulásával más személy a fajta hasznosítása céljából harmadik személy részére a türelmi időt megelőzően értékesítette vagy átruházta.

81 Ebben az értelemben meg kell állapítani, hogy „A gyümölcstermelőket új almafajták ültetésére ösztönzik" című sajtóközlemény 1992. szeptember 8-i keltű, és a nyugat-ausztráliai mezőgazdasági miniszternek a tényállás megvalósulása idején tett homályos és általános kijelentéseit tartalmazza. Még ha e közleményből ki is tűnik, hogy annak időpontjában az említett miniszter azt állította, hogy a Pink Lady és a Sundowner fajtához tartozó almákat „1985-ben terjesztették a termelők körében", ebből nem lehet szükségszerűen azt a következtetést levonni, hogy az a Cripps Pink fajta kereskedelmi hasznosítása céljából történő terjesztésről volt szó. Ezenfelül a nemesítő és kollégái által a Hort Science nevű folyóiratban 1993-ben közzétett cikket illetően elegendő megállapítani, hogy az megerősíti a nemesítő azon állítását, amely szerint a Cropps Pink fajtát 1986-ban kereskedelmi értékelés céljából terjesztették az ágazatban. Ezenfelül a gyümölcstermelőként tevékenykedő Atherton úrnak a „Tickled Pink" című televíziós műsorban tett azon állítását illetően, amely szerint „a Pink Lady színre lépett", elegendő azt megjegyezni, hogy kevéssé egyértelmű kijelentésről van szó, amely nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Cripps Pink fajta kereskedelmi hasznosítására a türelmi idő előtt sor került.

82 Hasonlóképpen, az ausztrál parlamenti ellenőrző bizottság jelentését illetően egyrészt meg kell állapítani, hogy olyan parlamenti ellenőrző bizottságról van szó, amely a tényállás után több évvel, azaz, 1995-ben jött létre. Másrészt a beavatkozó fél képviselője által az említett ellenőrző bizottság előtt tett azon kijelentés, amely szerint az almák kereskedelmi termelésére először 1986-ban vagy 1987-ben került sor, homályos módon került megfogalmazásra, és nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a fajtát a türelmi idő előtt a hasznosítása céljából értékesítették vagy átruházták.

83 Negyedszer, ami azt az érvet illeti, amely szerint a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal soha nem fejezett ki olyan szándékot, hogy védjegybejelentést kívánna tenni, vagy a nemesítő jogait követelné Ausztráliában, e körülmény nem releváns annak meghatározása szempontjából, hogy valamely fajta megfelel-e az újdonságnak az alaprendelet 10. cikk értelmében vett feltételének. E rendelkezés szerint ugyanis kizárólag a nemesítő vagy az ő hozzájárulásával más személy által a türelmi időt megelőzően a fajta hasznosítása céljából harmadik személyek részére végrehajtott értékesítéseket vagy átruházásokat kell figyelembe venni, amelyek az újdonságot megszüntetik.

84 Ötödször, ami az ipari tulajdonnal kapcsolatban eljáró chilei bíróság azon határozatát illeti, amely a Cripps Pink fajta oltalmi jogát a joghatósága alá tartozó területen újdonság hiánya miatt megsemmisítette, egyrészt emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet rendelkezései bevezették a növényfajtákra vonatkozó közösségi ipari tulajdon közösségi oltalmának egységes és kizárólagos formáját. Következésképpen a CPVO-t, és adott esetben az uniós bíróságot nem kötelezik a harmadik országok szintjén hozott határozatok (lásd analógia útján: 2017. október 23-i Barmenia Krankenversicherung kontra EUIPO [Mediline] ítélet, T-810/16, nem tették közzé, EU:T:2017:749, 37. pont).

85 Másrészt meg kell állapítani, hogy a felperes az ipari tulajdonnal kapcsolatban eljáró chilei bíróság ezen határozatát csupán a keresetlevél 26. pontjában szereplő lábjegyzetben említi, amelyben arra utal, hogy „a nyugat ausztráliai mezőgazdasági és élelmiszerügyi hivatal soha nem fejezett ki olyan szándékot, hogy védjegybejelentést kívánna tenni, vagy a nemesítő jogait követelné Ausztráliában”. A fent említett lábjegyzet szövege a következő: „Különösen a nemesítő meghallgatására kell hivatkozni, amelyet 2010. május 17-én rögzítettek a nyugat-ausztráliai Floreat-ban […] az ipari tulajdonnal kapcsolatban eljáró chilei bíróság azon határozata keretében, amely megsemmisítette a 34/95. sz. chilei növényfajta-oltalmi bizonyítványt […]”. Az ipari tulajdonnal kapcsolatban eljáró chilei bíróság e határozatára a keresetlevélben máshol nem esik szó, és az nem szerepel a keresetlevél mellékleteiben sem. Meg kell továbbá állapítani, hogy a felperes a megtámadott határozat érvényességére vonatkozóan semmilyen következtetést nem von le e határozatból, így a Törvényszék azt nem veheti figyelembe.

86 A fenti megfontolásokból tehát az következik, hogy a fellebbezési tanács helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által előterjesztett bizonyítékok nem bizonyítják, hogy a Cripps Pink fajtát a nemesítő vagy az ő hozzájárulásával más személy az Unión kívül 1989. augusztus 29-ét megelőzően harmadik személyek számára a fajta hasznosítása céljából értékesítette vagy átruházta.

87 Ezenfelül el kell utasítani a felperes azon érvét is, amely szerint ellentmondás áll fenn azt illetően, hogy egyrészt a megtámadott határozat arra a kérdésre összpontosít, hogy a felperes által benyújtott bizonyítékok elegendőek-e komoly kétségek megalapozásához, másrészt pedig a CPVO, majd a fellebbezési tanács nem utasította el *ab initio* a semmissé nyilvánítás iránti kérelmet. E tekintetben meg kell állapítani, hogy egyrészt a felperes a megtámadott határozatot részlegesen értelmezi. Bár az említett határozat kétségkívül alkalmazza – jóllehet tévesen – a 874/2009 rendelet 53a. cikkében szereplő „komoly kétségek” kifejezést a bizonyítékok általa történő értékelése keretében, egyértelműen kifejti, hogy a felperes nem terjesztett elő bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy a Cripps Pink fajtát a nemesítő vagy az ő hozzájárulásával más személy az Unión kívül harmadik személyek számára a fajta hasznosítása céljából értékesítette vagy átruházta. Ezenfelül az, hogy a fellebbezési tanács az eljárás végén a felek által előterjesztett tények és bizonyítékok összessége alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes által szolgáltatott bizonyítékok nem támasztanak alá komoly kétségeket a szóban forgó közösségi növényfajta-oltalom érvényességével kapcsolatban, nem jelenti azt, hogy a semmissé

nyilvánítás iránti eljárást megindító kezdeti határozat téves. Ha ugyanis a semmissé nyilvánítás iránti eljárás végén a CPVO arra a következtetésre jut, hogy a bizonyítékok nem keltenek komoly kétségeket, ez azt jelenti, hogy a CPVO részéről a semmissé nyilvánítás iránti kérelem benyújtásának időpontjában fennálló komoly kétségek megszűntek.

88 Következésképpen a fentiek alapján a felperes első jogalapját megalapozatlanság miatt el kell utasítani.

### *2. A második jogalapról*

89 A felperes a második jogalapjának alátámasztása érdekében lényegében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette az alaprendelet 76. cikkét, a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás elvét, valamint a 874/2009 rendelet 50. cikkének (3) bekezdését.

90 A jogalap első részében arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács tévesen utasította el az általa e tanács elé terjesztett bizonyítékokat azok késedelmes jellege miatt, a jogalap második részében pedig azt kéri, hogy a Törvényszék állapítsa meg e bizonyítékok elfogadhatóságát.

#### *a) A fellebbezési tanács előtti eljárás során késedelmesen előterjesztett bizonyítékok elfogadhatóságáról*

91 Az ügy irataiból kitűnik, hogy a felperes a fellebbezési tanács előtti tárgyaláson új bizonyítékokat terjesztett elő. Ezenfelül a CPVO és a beavatkozó fél az említett tárgyalás előtt nem kapott másolatot e bizonyítékokról, amit a felperes ezen alkalommal elismert.

92 E körülményekre és a 874/2009 rendelet 53a. cikkének (4) bekezdésére figyelemmel a fellebbezési tanács megállapította, hogy a késedelmes benyújtást igazoló észszerű vagy elfogadható magyarázat hiányában ezen új bizonyítékokat elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

93 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács ezzel megsértette az alaprendelet 76. cikkét, és a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás elvét, valamint azzal érvel, hogy az alaprendelet 81. cikkét kellett volna alkalmazni. Ezenkívül a felperes arra hivatkozik, hogy a jelen ügy összetettségére figyelemmel, és mivel a késedelmesen benyújtott bizonyítékok olyan körülményt képeznek, amely az eljárás során módosult, a fellebbezési tanácsnak a 874/2009 rendelet 50. cikkének (3) bekezdése alapján további tárgyalást kellett volna tartania.

94 A CPVO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

95 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 76. cikke szerint a CPVO az előtte indított eljárás során köteles figyelmen kívül hagyni azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket a CPVO által előírt határidőn belül nem terjesztettek elő. Ezenfelül a 874/2009 rendelet 53a. cikkének (4) bekezdése előírja, hogy a CPVO nem veszi figyelembe az általa kitűzött határidőn kívül benyújtott írásbeli beadványokat, okiratokat, illetve azok részeit.

96 Így, tekintettel arra, hogy az alaprendelet és a 874/2009 rendelet a határidőn túl benyújtott bizonyítékok elfogadhatóságát szabályozó rendelkezéseket tartalmaz, meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 81. cikke, amely úgy rendelkezik, hogy az 874/2009 rendeletben vagy az e rendelet alapján hozott rendelkezésekben foglalt eljárási szabályzat hiányában a CPVO a tagállamokban általánosan elfogadott eljárásjogi alapelveket alkalmazza, és amely a felperes álláspontja szerint a CPVO-t a jelen ügyben arra kötelezte, hogy ezen alapelvekre hivatkozzon, a jelen ügyben nem alkalmazható.

97 Ezen túlmenően a fenti 96. pontban említett jogi rendelkezések fényében a fellebbezési tanács a felperes állításával ellentétben nem rendelkezik mérlegelési jogkörrel a határidőn túl benyújtott bizonyítékok elfogadhatóságát illetően. Ellenkezőleg, amint arra a CPVO rámutat, e rendelkezések szövegéből az következik, hogy a CPVO számára tilos, hogy figyelembe vegye a késedelmesen előterjesztett tényeket és bizonyítékokat.

98 Ezt a következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes által az érvelésének alátámasztása érdekében hivatkozott azon ítélkezési gyakorlat sem, amely szerint a fellebbezési tanácsnak el kellett volna fogadnia a késedelmesen benyújtott bizonyítékokat, mivel ezen ítélkezési gyakorlat szerint semmi sem képezi akadályát az olyan kiegészítő bizonyítékok figyelembevételének, amelyek csupán a megadott határidőn belül előterjesztett egyéb bizonyítékokat egészítik ki, amennyiben az eredeti bizonyítékok nem irrelevánsak, csak azokat a másik fél nem tartotta elegendőnek (2012. március 28-i Rehbein kontra OHIM– Dias Martinho (OUTBURST) ítélet, T-214/08, EU:T:2012:161, 53. pont). Elegendő ugyanis megállapítani azt, hogy ezen ítélkezési gyakorlat az európai uniós védjegyek területén a használat bizonyítására vonatkozó eljárási rendelkezések alkalmazására vonatkozik, amelyek szerint ha a felszólaló a megjelölt határidőn belül nem nyújtja be a védjegy használatára vonatkozó bizonyítékot, az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) elutasítja a felszólalást, és e rendelkezéseknek nincsenek megfelelői a közösségi növényfajta-oltalom területén. Így ezen ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható analógia útján a jelen ügyre.

99 Ezenfelül az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) 95. cikkének (2) bekezdése értelmében az EUIPO figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő. Mindazonáltal e cikk csupán lehetővé teszi az EUIPO számára, hogy ne vegye figyelembe a határidőn túl előterjesztett bizonyítékokat, míg az alaprendelet 76. cikke a CPVO-t kötelezi arra, hogy e késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat hagyja figyelmen kívül.

100 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy bár a Bíróság a védjegyek területén széles mérlegelési jogkört ismert el a késedelmesen benyújtott bizonyítékok elfogadhatóságát illetően, megállapította, hogy az említett kiegészítő bizonyítékok esetleges figyelembevétele semmiképpen nem minősül az egyik vagy a másik fél számára biztosított „szívességnek”, hanem annak az EUIPO mérlegelési jogkörének objektív és indokolt gyakorlásának az eredményét kell megtestesítenie. Ebben az értelemben a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok figyelembevétele különösen akkor igazolható, ha az EUIPO úgy véli, hogy egyrészt a késedelmesen előterjesztett bizonyítékok első ránézésre valós jelentőséggel bírhatnak, másrészt pedig e figyelembevétel nem ellentétes az eljárásnak azon szakaszával, amelyben e késedelmes előterjesztésre sor kerül, valamint az azt övező körülményekkel sem (lásd ebben az értelemben: 2007. március 13-i OHIM kontraKaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 44. pont; 2013. október 3-i Rintisch kontra OHIM ítélet, C-120/12 P, EU:C:2013:638, 38. pont).

101 A jelen ügyben először is meg kell állapítani, hogy a felperes a szóban forgó bizonyítékokat a fellebbezési tanács előtti tárgyalás során terjesztette elő. Ezenfelül, amint azt a felperes e tárgyaláson elismerte, a CPVO és a beavatkozó fél a tárgyalás előtt nem kapta meg e bizonyítékok másolatát. Másodszor az iratokból kitűnik, hogy a felperes nem terjesztett elő a bizonyítékok késedelmes előterjesztését igazoló magyarázatot. A felperes ugyanis a mezőgazdasági miniszter 1990. január 15-i levelét, valamint Allan Price és John Paterson kötelező formájú nyilatkozatait érintően arra hivatkozott, hogy e bizonyítékok csak a fellebbezési tanács által meghatározott határidő lejárta után, azaz 2017. szeptember 7-ét követően álltak rendelkezésre. Ugyanakkor, amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban helyesen megállapította, az ilyen magyarázat nem tűnik hihetőnek, tekintettel arra, hogy az említett levél az eljárás folyamán korábban már említésre került. Ezenkívül A. Price és J. Paterson kötelező formájú nyilatkozataival kapcsolatban elegendő megállapítani, hogy azok a fellebbezési tanács által meghatározott határidő lejárta előtt keletkeztek. Ami továbbá a sajtócikkeket illeti, azokat korábban is be lehetett volna szerezni, mivel – amint azt a felperes a 2017. szeptember 26-i észrevételeiben elismerte – az interneten elérhető publikációkról van szó.

102 E körülmények között, és a fenti 96. pontban említett rendelkezésekre tekintettel a fellebbezési tanácsnak figyelmen kívül kellett hagynia a szóban forgó bizonyítékokat.

103 Következésképpen el kell utasítani a felperes azon érvét is, amely szerint a fellebbezési tanács megsértette a jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás elvét azzal, hogy a szóban forgó bizonyítékokat elfogadhatatlannak nyilvánította.

104 Végül, ami a felperes azon érvét illeti, amely szerint a fellebbezési tanácsnak további tárgyalást kellett volna biztosítania, meg kell állapítani, hogy a 874/2009 rendelet 50. cikkének (3) bekezdése értelmében a további tárgyalás iránti kérelem csak akkor fogadható el, ha az azt alátámasztó körülmények a tárgyalás folyamán vagy azt követően merülnek fel. Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy nem kérelmeztek további tárgyalást. Következésképpen a felperes érvét el kell utasítani.

***b) A fellebbezési tanács előtti eljárás során elő nem terjesztett bizonyítékoknak a Törvényszék előtti elfogadhatóságáról***

105 A felperes a második jogalap második részében azt kéri, hogy a Törvényszék nyilvánítson elfogadhatónak három olyan bizonyítékot, amelyet a közigazgatási eljárás során nem terjesztettek elő. Az érintett időszakban 90 éves nemesítő által 2018. január 23-án aláírt kötelező formájú nyilatkozatról, a tényállás időpontjában a How Green Nursery kertészet tulajdonosainak minősülő Green úr és Green asszony által 2018. január 20-án aláírt kötelező formájú nyilatkozatról, valamint egy almatermesztő, Artherton úr által 2018. február 8-án aláírt kötelező formájú nyilatkozatáról van szó.

106 A CPVO és a beavatkozó fél érvelése szerint e bizonyítékok elfogadhatatlanok.

107 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék feladata a fellebbezési tanács határozatai jogszerűségének vizsgálata az uniós jog alkalmazásának többek között a fellebbezési tanács előtt előterjesztett tényállási elemek fényében történő ellenőrzésével, ugyanakkor e vizsgálat során nem veheti tekintetbe az előtte újonnan előterjesztett tényeket (lásd: 2010. április 15-i Schräder kontra CPVO ítélet, C-38/09 P, EU:C:2010:196, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2017. július 13-i Oksana ítélet, T-767/14, nem tették közzé, EU:T:2017:494, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ugyanígy e jogszerűségi felülvizsgálat során a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy felülvizsgálja a ténykörülményeket olyan dokumentumok alapján, amelyeket első alkalommal előtte terjesztenek elő (lásd: 2017. július 13-i Oksana ítélet, T-767/14, nem tették közzé, EU:T:2017:494, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

108 A jelen ügyben, mivel a bizonyítékokat a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárás keretében nem terjesztették elő, azokat elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

109 Ezt a következtetést nem vonja kétségbe a felperes azon érvelése, amely szerint a fellebbezési tanács a tényeket tévesen idézte fel, és a bizonyítékokat tévesen és részlegesen értékelte. Az új bizonyíték elfogadhatósága ugyanis nem függhet attól, hogy egy adott határozat az eljárásban részt vevő valamely félre nézve kedvező-e. Ezenfelül szintén irreleváns az a körülmény, hogy olyan további bizonyítékokról van szó, amelyek alátámasztják a felperes kérelmét (lásd ebben az értelemben: 2017. július 13-i Oksana ítélet, T-767/14, nem tették közzé, EU:T:2017:494, 32. pont).

110 Ezenfelül, amint arra a CPVO helyesen rámutatott, a felperes nem szolgált semmilyen magyarázattal annak alátámasztására, hogy korábban nem volt abban a helyzetben, hogy az érintett tényekről tudomást szerezzen. Márpedig tekintettel arra, hogy a felperes által az érintett személyektől kért írásbeli tanúvallomásokról van szó, a felperes azokat a közigazgatási eljárás során is beszerezhette volna.

111 Következésképpen, a fenti megfontolásokra tekintettel, mivel a felperes ezenfelül nem terjesztett elő olyan információt, amely magyarázattal szolgálna arra, hogy a szóban forgó iratokat a Törvényszéknek pontosan miért kellene figyelembe vennie annak ellenére, hogy azokat az első alkalommal előtte terjesztették elő, az említett iratokat figyelmen kívül kell hagyni anélkül, hogy szükséges lenne a bizonyító erejük vizsgálata (lásd ebben az értelemben: 2018. március 22-i Safe Skies kontra EUIPO – Travel Sentry (TSA LOCK) ítélet, T-60/17, nem tették közzé, EU:T:2018:164, 13. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

112 A fentiek összességére tekintettel a második jogalapot és így a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

## A költségekről

113 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a CPVO és a beavatkozó fél kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**

**2) A Törvényszék a Pink Lady America LLC-t kötelezi a költségek viselésére.**

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Kihirdetve Luxembourgban, a 2019. szeptember 24-i nyilvános ülésen.

E. Coulon
hivatalvezető elnök